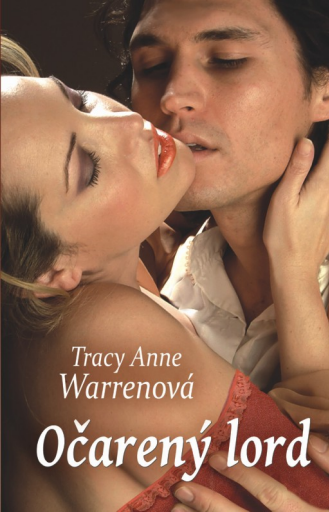

A romantic close-up photograph of a man and a woman. The woman is on the left, her head tilted back and eyes closed, with her lips slightly parted. The man is on the right, leaning in towards her, his eyes also closed. His hand is gently cupping her face. The lighting is soft and warm, creating an intimate atmosphere. The woman is wearing a red garment with a lace-like pattern. The man is wearing a white shirt.

Tracy Anne
Warrenová

Očarený lord

Tracy Anne Warrenová

Očarený lord

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
The Wedding Trap, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Ivy Books, an imprint of Random House Publishing Group,
a division of Random House Inc., New York 2006,
preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2006 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1977-4

*Mojim milovaným mačičkám,
ktoré zomreli počas písania tejto trilógie.*

*Marshmallowovi, nádhernému kocúrikovi,
ktorého plamienok horel veľmi silno, ibaže príliš krátko.*

*Sally „Boo“, sladkej a zábavnej čiernej mačičke,
ktorá si nás našla v jednu búrkovú halloweensku noc
a už s nami zostala. Zbožňovali sme tvoje poskakovanie
a láskyplné pradenie, ktoré pripomínalo zvuk
motorového člna.*

*Mitten, „slečne Mitten“,
mojej drobnej hnedej pásikavej princezničke,
vzácnjej priateľke a spoločníčke. Ďakujem, že si mi
dopriala dvadsaťdva krásnych rokov plných mňaučania,
driemania v lone a lásky.*

Londýn, február 1820

Nájsť si manžela nebude vôbec príjemné, pomyslela si Eliza Hammondová, sediaca na šafranovo-bielej pásikavej pohovke v rodinnom salóne na poschodí sídla Raeburnovcov.

A keďže pôjde už o jej piatu sezónu (čo bolo samo osebe dosť ponižujúce), vedela, že bude potrebovať všetku pomoc, ktorá sa jej naskytne – napriek tomu, že nebohá teta jej len pred šiestimi týždňami nečakane zanechala obrovský majetok. Aspoňže sa môže spoľahnúť na neochvejnú podporu svojej najlepšej priateľky Violet Brantfordovej Winterovej, vojvodkyne z Raeburnu. S Violetinou pomocou to možno nebude až také strašné, ako sa obávala. Na druhej strane, keď pomyslela na všetkých tých niktošov a zlatokopov, ktorí už teraz súperili o jej ruku, to možno bude práve také strašné.

„Azda pán Newcomb,“ vyhlásila Violet, keď preberali aktuálny výber Eliziných nádejných pytačov. „Podľa mňa je to veľmi príjemný pán s nefalšovaným záujmom o umenie.“

„Áno, keď sme sa minule náhodou stretli v galérii, bol veľmi pozorný,“ súhlasila Eliza a spomenula si na mužove pravidelné črty a rovné gaštanové vlasy, ktorými jej pripomínal írskoho setra s lesklou srstou. „Zdalo sa, že v dielach veľkých majstrov sa naozaj vyzná. Možno ho zaujíma aj história.“

„Zaujímajú ho najmä karty a na druhom mieste sú uňho kocky,“ prerušil ich hlboký zamatový mužský hlas, ktorý v Elize zakaždým vyvolal príjemné chvenie, hoci sa ho pokúšala potlačiť.

Preniesla pohľad na lorda Christophera Wintera, v rodine a medzi priateľmi známejšieho pod prezývkou Kit. Vysoký štíhly muž s mohutnými plecami sa uvoľnene vyvaľoval v neďalekom kresle. V priebehu dvadsiatich minút zjedol kôpku sendvičov so žeruchou, uhorkou a kuracím mäsom, a teraz sa predkláňal a skúmal tácku s dezertmi.

Do pekného čela mu padla tmavohnedá kučera. Položil si na tanier dva limetové koláčky a malý kúsok rumového zákuska. Na hánkach mu zostala šľahačková šmuha, a keď si ich oblizol, Elize zovrelo žalúdok.

Prinútila sa sklopiť zrak na svoje topánky. Kit je Violetin švagor a nič viac, pripomenula si. Prinajmenšom nie vo vzťahu k nej. Isteže, kedysi doňho bola tajne zaľúbená, no s takými hlúposťami už dávno skončila. Takmer rok a pol strávil na cestách po Európe, a ona si ho zatiaľ nemilosrdne vytlačila zo srdca.

A keď sa minulé Vianoce vrátil do Anglicka, už bola zvyknutá veľmi naňho nemyslieť.

To však neznamenal, že by ho nemohla obdivovať ako pekného muža. A Kit Winter s nádhernými privretými zelenkavými očami, zmyselnými perami a nákazlivým očarujúcim úsmevom bol naozaj krásavec – neslávne známy chuťou do jedla, ktorá však očividne nemala žiadny vplyv na jeho štíhlu svalnatú postavu.

Zahryzol do jedného z koláčikov, ktoré si naložil na tanier, a so spokojným úsmevom na perách sa pohodlne usalašil v kresle. Bol taký zahĺbený do sladkých pochúťok, že si vôbec nevšimol, aké sklamanie zavládlo v miestnosti.

Violet sa naňho zamračila. „Čo tým chceš povedať, Kit?“

Prehltol a zdvihol zrak. „Hm?“ Odpil si z čaju a zdvorilo si utrel ústa obrúskom. „Ach, pýtaš sa na Newcomba?“

„Áno, pravdaže sa pýtam na Newcomba. Koho iného s Eli-zou rozoberáme?“

„Nuž, nemusíš byť taká prudká, Vi. Len som mal pocit,

že vás treba varovať. Ten chlapík je takmer na mizine. Nedávno som sa dozvedel, že hral whist s Plimptonom, prehral dvadsaťtisíc libier a ani odvtedy sa naňho šťastie neusmialo.“

Obe priateľky si vzdychli.

„V tom prípade neprichádza do úvahy,“ vyhlásila Violet a uprela na Elizu modrozelené oči ukryté za okuliarmi. „Istotne si nechceš vziať za manžela nepoučiteľného hazardného hráča.“

Eliza mlčky súhlasila a odchlipla si z čaju.

„Možno sir Silas Jones,“ pokračovala Violet. „Minulý týždeň ti poslal tú krásnu kyticu skleníkových ruží. Dopočula som sa, že pochádza z veľmi peknej časti Kentu a vlastní pozemky, z ktorých má každý rok bohatú úrodu čerešní a jabĺk. Vraj to s rastlinami vie.“

„A nielen s rastlinami,“ zamrmal Kit, dojedol poslednú sladkú pochúťku na tanieri a načiahol sa po ďalšie.

Violet naklonila hlavu s pekne vyčesanými svetlými vlasmi. „Chceš tým povedať, že ani on nie je vhodný?“

„To závisí od uhla pohľadu. Niektorí by povedali, že na ňom nie je nič zlé.“ Vložil si do úst drobný lievanec so štedrou dávkou egrešového džemu a mlčky jej podal prázdnu šálku z meissenského porcelánu, aby mu doliala čaj.

Violet bez váhania zdvihla ťažký strieborný čajník zo striebornej tácky a doliala mu. Z nápoja chvíľu stúpala jemná para, a potom si Kit pritisol šálku k perám.

„No?“ vyzvala ho, keď nič nehovoril.

Kit s jemným ťuknutím odložil šálku na tanierik.

„Ten chlap je sukničár. Má šesť nemanželských detí so štyrmi rôznymi ženami, a to sú len tie, ku ktorým sa priznáva. Dalo by sa povedať, že Jones vie, ako poorať pole.“

Eliza cítila, ako jej zružovala tvár. Violet sa začala smiať, no potom sa ovládla.

„Kit,“ oslovila vyčítavo švagra, „nezabúdaj, že sa nachá-

dzaš v spoločnosti dám vrátane mňa. Takéto reči sa v salóne nevedú.“

Prestal sa posmešne uškríňať. „Prepáč. Máš, samozrejme, pravdu. Ospravedlňujem sa, dámy.“

„V každom prípade som rada, že som sa dozvedela, že sir Silas nie je muž, ktorému by moja drahá priateľka mala venovať čas a pozornosť.“ Violet zamyslene poklopkala prstom po zdobenom operadle pohovky. „Vieme, že spomedzi ostatných džentlmenov, ktorí sa v poslednom čase začali zaujímať o Elizu, netreba strácať čas ani s vikomtom Coylom a pánom Washburnom. Obom ide iba o majetok a ustavične hľadajú nejakú dedičku, ktorá by im naplnila peňaženky.“

„A čo lord Luffensby?“ opýtala sa Eliza. „Poslal mi veľmi peknú zbierku sonetov.“ Od Wordswortha, natešene dodala v duchu, jedného z jej najobľúbenejších básnikov.

„Isteže. Stretla som sa s ním síce len raz a strávili sme spolu iba krátky čas, no zdal sa mi veľmi milý. Veľmi ohľaduplný a mierny.“

Kit ticho, ale nepochybne predsa len vyprskol.

Violet naňho vrhla ďalší pohľad, tentoraz podráždený. „Prosím, nevrav mi, že ani lord Luffensby nie je vhodný. To hádam nie! Poznám jeho sesternicu, ktorá mi naznačila, že má celkom slušný príjem a netrpí žiadnou zo zvyčajných nerestí.“

„Nie, netrpí, to je isté.“

Dlhú chvíľu čakala na jeho ďalšie vysvetlenie. „Pokračuj, skôr ako s Elizou zomrieme od zvedavosti.“

„Neviem, či vám to môžem povedať. Ako si mi už pripomenula, som v spoločnosti dám.“ Kit sa odmlčal a pozrel na Elizu. „Slobodných dám.“

„Bože dobrý, o čo ide? Hádam to nie je také strašné, že by to Eliza nemohla počuť. Okrem toho nie je dievčatko, čo práve vyšlo zo školy.“

Kit si zamyslene poklopkal prstom po perách. „Niektorí ho prezývajú... lord Bukvica.“

Bukvica? Eliza zvrátila obočie. Na čo Violetin švagor naráža? Pozrela na priateľku, ktorá sa tiež zmätene mračila.

„Prepáč, ale musíš to povedať jasnejšie,“ ozvala sa Violet.

„Jasnejšie?“ Kit prevrátil oči a utrápene si vzdychol. „Hoci čítaš grécke a latinské diela a rozprávaš piatimi jazykmi, občas si pozoruhodne neznalá.“

„Nemusíš ma urážať. Len to povedz. Som si istá, že to nie je až také zlé.“

„Dobre. Má rád... ehm... mužov.“

„A čo je na tom také pozoruhodné? Mnohí džentlmeni radi trávia čas v spoločnosti iných mužov. Nechápem, prečo z toho robíš takú... Aha.“ Violet stíchla a zdvihla obočie. „Aha. Aha!“

Eliza preniesla pohľad z jedného na druhého. Ešte vždy celkom nepochopila, o čom sa tí dvaja rozprávajú. No vtom si spomenula na úryvok textu z knihy o starovekých dejinách o mužoch, ktorí cítia lásku k iným mužom. Vtedy jej to pripadalo veľmi zvláštne, no ani na um jej nezišlo, že sa také niečo deje dodnes. Istotne nie v súčasnom Anglicku!

Líca jej znova sčerveneli.

„Presne tak.“ Kit si vystrel nohy a prekrížil ich v členkoch. „Nie je ten typ, čo by si s vami založil rodinu, teda za predpokladu, že po nej túžite.“

Rodina, uvažovala Eliza, je presne to, po čom túžim. Najmä preto sa rozhodla nájsť si manžela a vydať sa. Zvesila plecia, sklúčená celým rozhovorom.

„Koho sme ešte nespomenuli?“ Violet vytiahla z vrecka na šatách bielu hodvábnu vreckovku, zložila si okuliare a začala si leštiť sklíčka. „Dostala si množstvo kytíc a iných drobností a nejaká istotne bola od niekoho vhodného.“

„Nie, nebola,“ zastonala Eliza. „Ach, Violet, nevidíš, že to nemá zmysel? Ani jeden z nich nie je vhodný. Buď im ide len o môj majetok, alebo majú nejaký hrozný osobný problém, ktorý chcú zakryť manželstvom.“

Violet si nasadila okuliare, načiahla sa a potľapkala priateľku po ruke. „Ale no tak, nedaj sa tým odradiť. Sezóna sa ešte ani nezačala. Nevieme, akí vhodní slobodní muži prídu v nasledujúcich týždňoch do mesta. Muži, ktorí by si dali vytrhnúť aj očné zuby, len aby si sa stala ich manželkou.“

„Možno nejakú pokazenú stoličku, ale to je všetko.“ Eliza pokrútila hlavou. „Nie, treba sa pozrieť na fakty. Smutnou pravdou je, že nijaký vhodný džentlmen ma nechcel ani pred tetinou smrťou a nechce ma ani teraz. Občas ľutujem, že sa teda tak pohádala s bratancom Philipom, že ho vyškrtila zo závetu. Občas mi chudoba pripadá ako oveľa ľahšia voľba.“

„Chudoba nie je nikdy ľahká. Prestaň viesť také porazenecké reči. Viem, že by si sa nechcela vrátiť k predchádzajúcemu spôsobu života. Odpusť mi, že to poviem takto priamo, no pod strechou tej mrzutej stareny si prežila priveľa rokov, takže si teraz môžeš užiť trocha pohodlia. Ak si niekto zaslúži jej majetok, si to ty.“

„Možno, no zatiaľ mi veľmi nepomáha.“

„Potrebuješ učiteľa,“ vyhlásila Violet. „Niekoho, kto sa vie v spoločnosti a vydláždí ti cestu. Niekoho, kto ťa naučí, ako sa uvoľniť v prítomnosti iných a nabráť sebavedomie, aby ťa nesmelosť nepripravila o reč, takže nemôžeš ukázať, aká si v skutočnosti milá.“

Na chvíľu sa odmlčala a prstom si poklopkala po elegantných levanduľových šatách z merinovej vlny. „Ako si istotne spomínaš, kedysi som mala ten istý problém ako ty. Na verejnosti som bola taká nesmelá, že som nedokázala ani len pozliepať pár slov. No počas tých bláznivých mesiacov, keď som sa vymenila s Jeannette a vydala za Adriana namiesto nej, som nemala na výber a musela som sa zmeniť. Keby nebolo Kita...“ Stíchla, dlhú chvíľu veľavýznamne hľadela na švagra, a potom sa jej z úst vydral veselý smiech. „Pravdaže! Prečo mi to nezišlo na um skôr?“

„Čo také?“ opýtala sa Eliza.

„Ty a Kit. To je úžasný nápad! Kit ti pomôže nájsť si vhodného manžela.“

„Čo mám urobiť?“ Mladík sa strhol v kresle a šálka mu nebezpečne zahrkotala na tanieriku. Len vrodenný zmysel pre rovnováhu ho zachránil pred tým, aby si pooblieval moderne obtiahnuté jelenicové nohavice horúcim čajom. Nechcel riskovať, že sa obarí, a najmä nie na takom citlivom mieste, a tak porcelán odložil na najbližší stolík.

Neušlo mu, že Eliza Hammondová sa tvári rovnako šokovane, ako sa sám cítil. Bledé pery mala pootvorené a jemnú tvár ohromene naklonenú.

Oboma rukami zovrel vestu a prudko si ju narovnal. „Zrejme som zle počul. Zdalo sa mi, že si navrhla, aby som sa zahral na dohadzovača tuto slečny Hammondovej.“

„Nie na dohadzovača, to nie. Predpokladám, že Eliza nebude mať núdzu o džentlmenov. Ako som vravela, tvojou úlohou bude skôr stať sa jej učiteľom. Pomôžeš jej zhodnotiť perspektívnych pytačov, a čo je dôležitejšie, urobíš pre ňu to isté čo pre mňa. Naučíš ju, ako sa má v spoločnosti správať sebedomejšie. Vysvetlíš jej, čo má robiť, aby nemala pocit, že musí byť taká zdržanlivá.“

„Nuž, podľa mňa nie som ten, kto by jej mohol pomôcť,“ vyjachtal v úsilí zastaviť Violetin bláznivý nápad, skôr ako ho stihne rozvinúť.

„Pravdaže si,“ vyhlásila jeho švagriná s vážnym výrazom. „Si ten najvhodnejší človek, ktorý by jej mohol pomôcť. Po prvé, si členom rodiny, takže sa nemusíme báť, že celému svetu vytáraš všetky podrobnosti o našom malom projekte. Po druhé, poznáš úplne všetkých v spoločnosti. A ak náhodou s niekým nie ste priatelia, poznáš aspoň niekoho iného, kto sa s ním priatelí. Okrem toho sa dozvedáš tie najdôležitejšie informácie, čo si dokázal dnes popoludní.“

„Nepoznám úplne všetkých. A mal by som ti pripomenúť, že som strávil dosť dlhý čas v zahraničí. Ešte teraz všetko do-

bieham.“ Obviňujúco privrel oči. „A hádam len nenaznačuješ, že som klebetný.“

„Vôbec nie,“ ubezpečila ho Violet. „Si len priateľský a obľúbený, to je všetko. Ľudia sa ti zdôverujú so všetkým, čo by sme sa my dve s Elizou nikdy nedozvedeli. A to je pre nás obrovská výhoda, lebo dokážeš vytriediť všetkých zlatokopov a ničomníkov, až zostanú len slušní džentlmeni, z ktorých si moja priateľka môže vyberať. Tak bude môcť zisťovať, či cíti ozajstnú lásku k niekomu konkrétnemu, a nemusí si robiť starosti, či daný džentlmen nemá nečisté úmysly. Nie, nenapadá mi nikto, kto by mohol našej drahej Elize pomôcť väčšmi ako ty.“

Kit sa ovládol, aby sa mu na tvári nezjavila ubolená grimasa. Keby vedel, že keď vyjadrí názor na niekoľkých mužov, bude to mať také katastrofálne dôsledky, radšej by držal jazyk za zubami. Radšej mal ďalej jesť, veru tak. Jesť a byť ticho.

Spomenul si na jedlo a zrazu mal znova potrebu niečo si dať. Vzal si ďalší koláčik z tácky a vložil si ho do úst. Príjemná chuť malín a sladkej šľahačky trochu zmiernila jeho napätie.

„Nie som projekt,“ povedala Eliza tichým, odmeraným hlasom.

„Prosím, drahá?“ Violet k nej obrátila tvár.

„Vravím, že nie som projekt, ako si ma pred chvíľou nazvala. Ani jeden z vás nemusí mať pocit, že sa nado mnou musí zľutovať. Zvládnem to aj sama.“

Po tomto krátkom príhovore sklopila zrak do lona, spojila si prsty a zovrela ich tak tuho, až jej obeleli hánky.

Kit si dal ďalší koláčik, prekvapený Eliziným drobným prejavom urazenej hrdosti. Dovtedy netušil, že taká tichá osoba dokáže takto rázne vystúpiť. Dnes popoludní toho vlastne narozprávala viac, ako bol zvyknutý počuť od nej za celý deň. Niežeby v jej prítomnosti trávil toľko času, aby vedel, koľko toho bežne nahovorí. Predsa ju však odjakživa

považoval za jednu z tých nevýrazných zdržanlivých žien, čo vojdú do miestnosti, a o dve minúty si ich už nikto nevšíma. Dokonalá sivá myš. A intelektuálka, čo bolo ešte horšie. Ibaže teraz bola bohatá intelektuálna sivá myš a Violet očakávala, že ju premení na nádhernú labuť.

Nemožné.

Možno pred štyrmi mesiacmi pri pôrode najmladšieho dieťaťa jeho švagriná prišla o zdravý rozum. Možno keby svoje námietky pretavil do tých správnych slov, spamätala by sa a vykašľala sa na tento absurdný plán.

Violet sa obrátila k Elize. „Ale no tak, nehnevaj sa. Vieš, že som to nemyslela v zlom a ani jeden z nás ťa neľutuje. Nie je tak, Kit?“ Vrhla naňho pohľad, ktorý nezniesol námietky.

„Pravdaže,“ prisvedčil.

„Ospravedlňujem sa, ak som nezvolila tie najlepšie slová,“ pokračovala. „Ibaže aj ty musíš uznať, že si nesmelá a v spoločnosti sa nevieš uvoľniť. A hoci na takom správaní nie je nič zlé, pre ostatných je potom náročnejšie vidieť tvoju ozajstnú krásu. Najmä pre pánov, ktorí – povedzme si úprimne – majú sklon dať sa viesť očami a inými časťami svojho tela, ktoré nebudem spomínať.“

„Myslíš mozgom?“ poznamenal Kit, ktorý sa neovládol.

Na Violetiných perách sa zjavil šibalský úsmev a oči jej zažiarili. „Hm, presne tak. Všetci predsa dobre vieme, že práve tým muži rozmýšľajú v prítomnosti príťažlivej ženy.“

A presne v tom spočíva celý problém, pomyslel si Kit.

Elizu Hammondovú by nijaký muž neoznačil za očarujúcu ženu. Niežeby bola škaredá – práve naopak, teda ak si človek dal tú námahu a lepšie sa jej prizrel. Lenže nerobila nič, aby zvýraznila svoje črty.

Jej hnedé vlasy sa nezdali husté a lesklé, ale celkom obyčajné, a navyše si ich stiahla do nudného uzla na zátylku. Bielu pokožku mala nepoškvrnenú od slnka, no často pôsobila bledo a unavene. Pravdepodobne mala peknú postavu,

no nikto o tom nevedel: štíhle telo ukrývala v jedných ohavných beztvárých šatách za druhými. Predpokladal však, že za stav jej skromného šatníka môže najmä jej žgrolská teta.

Mala však pekné jasné žiarivé oči, hoci boli nie príliš výraznej sivej farby. A veľmi pekné krehké črty tváre s vystrčenou bradou a vyhrnutým noštekcom.

Premeniť neupravenú Elizu na dámu z módného časopisu by bolo napriek všetkému nesmiernym úspechom. Pri tej predstave si takmer nahlas vzdychol.

Tento plán je odsúdený na neúspech.

Tento plán nemá šancu, pomyslela si v duchu Eliza.

Čo to Violet pochytilo, že navrhuje také absurdnosti? Nevedela si predstaviť, ako jej vôbec zišlo na um, že by sa Kit mohol stať jej učiteľom a ona jeho žiačkou. Nedokáže to. Neurobí to, hoci mladík predtým pomohol Violet prekonať ostýchavú povahu a poľahky vklázať do roly manželky jedného z najmocnejších šľachticov v Anglicku. Okrem toho, Kit jej očividne vôbec nechce pomôcť. Videla mu to v očiach. Pochybnosti. A áno, aj ľútosť, hoci tvrdil opak.

„Prosím, Violet,“ ozvala sa. „Som si istá, že lord Christopher má na práci aj iné, dôležitejšie veci, takže nebude tráviť čas mojou výučbou.“

„Neviem si predstaviť aké. Kit mi minule vravel, že už nemá náladu stále dokola na tie isté zábavky, a v meste je zatiaľ veľmi málo ľudí. Nie je tak, Kit?“

„Tuším som ti vravel, že sa trocha nudím, ale to neznamená, že nemám čo robiť. Zatiaľ sa mi obdivuhodne darí vymyslieť si na každý deň nejaký program.“

„No len pomysli, ako obdivuhodne by si trávil čas, keby si pomohol Elize. A keďže býva tu, bude pre teba jednoduché učiť ju.“

Utrl si prsty do ľanového obrúska a oprášil odrobinky. „Nezabúdaj, že si hľadám vlastný dom, kam sa chcem pre-

sťahovať. Ak si rýchlo niečo nenájdem, na prenájom mi už nezostane nič slušné.“

„Možno by si ten plán mohol na chvíľu odložiť. Bolo by naozaj také strašné, keby si ešte nejaký čas zostal tu s rodinou? Spomínal si, že si už zasa minul takmer celú štvrtročnú apanáž a viem, ako nerád žiadaš Adriana o ďalšie peniaze.“

„V budúcnosti mi pripomeň, že ti nemám nič hovoriť, Vi. Pamätáš si priveľa a príliš dobre.“

Violet sa naňho súcitne usmiala. „Okrem toho si spomínam, že v auguste na narodeniny dostaneš vlastné peniaze – dedičstvo po starom otcovi. Čo keby si dovtedy zostal v sídle Raeburnovcov a trochu šetril? Len si predstav, aké jednoduché bude pracovať s Elizou. Postačí niekoľko hodín predpoludním, a potom si obaja môžete ísť po svojom. Ani si nevšimneš ten rozdiel.“

Ale ja áno, pomyslela si Eliza. Až doteraz sa jej v tom istom dome s Violetiným švagrom bývalo znesiteľne najmä preto, lebo bol obrovský. S Kitom sa okrem občasných spoločných rodinných jedál a vzácných popoludňajších posedení, medzi aké patrilo aj to dnešné, stretávali len zriedka. A odteraz by mala tráviť v jeho spoločnosti každý deň? Práve on by ju mal učiť, ako prekonať nesmelosť? Nuž, pripadalo jej to priveľmi dôverné. Priveľmi osobné.

Hoci si uvedomovala, že ním už nie je taká očarená ako kedysi, nebola si istá, či jej bude príjemné tráviť s ním tak veľa času. No nebolo by hlúpe odmietnuť jeho pomoc? Teda za predpokladu, že bude ochotný jej pomôcť. A že si to bude želať aj ona.

Kit sa oprel dozadu, akoby bojoval s vlastnými myšlienkami, a prešiel si hánkami po výrazných ústach. „Zrejme by som tu mohol zostať a pomôcť slečne Hammondovej.“

Violet natešene spľasla ruky. „Ach, vedela som, že pochopíš, aký prínos má môj nápad.“

„No iba ak si to želá aj ona,“ dodal.

Elize a Kitovi sa stretli pohľady. Jeho jasné zelenkasté oči jej dnes pripadali väčšími zelené. Ich odtieň zdôrazňoval elegantný krátky fľaškovozelený kabát, ktorý mal na sebe. Keď na ňu pozrel, srdce jej poskočilo. Čo má povedať? Ako by za daných okolností mohla odmietnuť? Sklopila zrak. „Bude mi potešením, pane.“

„Dobre teda. No ak sa do toho máme naozaj pustiť, musím byť úprimný a obom vám povedať, že si to bude vyžadovať viac než len zopár prednášok o spoločenskom správaní a štýle. Slečna Hammondová sa musí vložiť do mojich rúk a robiť presne to, čo jej poviem, vrátane zmien týkajúcich sa jej vzhľadu.“

Eliza zdvihla hlavu. „M-môjho vzhľadu?“ Uvedomovala si, že nepatrí medzi najkrajšie ženy, no aj tak ju zraňovalo, keď musela počúvať, ako sa Kit o takých záležitostiach vyjadruje nahlas.

„Uhm. Ak chcete, aby vás požiadal o ruku niekto iný ako zlatokop alebo naničhodník, polovičaté opatrenia nebudú stačiť.“

„Čo presne máš na mysli?“ opýtala sa Violet.

„Kompletnú zmenu od hlavy až po päty. Na začiatok vlasy a šaty...“

„Ale veď ešte smútim,“ namietla obranným tónom Eliza a začala sa pohrávať s čiernou sukňou. Dobre vedela, ako stroho pôsobí. Aj tak však bola krajšia ako väčšina nepek-ných odtieňov, ktoré jej mala vo zvyku vyberať teta. Keď si z povinnosti dala prefarbiť všetky šaty načierno, necítila nijakú ľútosť.

„Nuž,“ nedal sa, „nebudete smútiť naveky, a keď napokon prestanete, budete potrebovať nový šatník. Vďaka dedičstvu po tete na to teraz máte dosť peňazí.“

V tom sa nemýli, povedala si Eliza. No ešte ani po niekoľkých týždňoch si nezvykla na fakt, že teta Doris, ktorá sa k nej celý život správala opovržlivo a nesúhlasne, jej ako jedinej odkázala obrovský majetok. Celých dvestotisíc libier!

A to vôbec netušila, že jej teta vlastní toľké bohatstvo. Ako by o tom mohla vedieť, keď žili ako bedárky? Bez ohľadu na to, aká chladná bola zima, zakaždým ju trávili zabalené vo vrstvách vlny namiesto toho, aby zaplatili za zopár ďalších polien dreva do kozuba. Teta jej nedovolila kúpiť si nové vreckovky alebo rukavice, kým tie staré neboli také vydraté, až z nich zostalo len niekoľko vláken a pripomínali skôr švajčiarsky syr. Nepáčil sa jej ani nápad kúpiť dva spoľahlivé kone a tvrdila, že rovnako dobre ich odvezú aj prenajaté unavené staré mrciny.

Dokonca ani syn tety Doris Philip Pettigrew si neuvedomoval, aký veľký majetok vlastní jeho matka. Pri čítaní poslednej vôle sa tváril rovnako ohromene, ako sa cítila Eliza. Očividne sa spamätával nielen z informácie o matkinom obrovskom bohatstve, ale aj z toho, že ho od neho jednoducho odstrihla.

Ešte aj teraz mala pred očami bratancovu bledú tvár, keď právnik v ten deň dočítal závet. Nezabudla ani na nenávisť, ktorú zazrela v jeho chladných čiernych očiach, skôr ako sa prinútil zmazať si ten výraz z tváre.

Pri tej spomienke sa zachvela a zatlačila ju do úzadia.

Odvtedy minula len malú časť novonadobudnutého bohatstva a nič z neho na seba. Všetkým tetiným sluhom štedro a zaslúžene zvýšila mzdu. Okrem toho prikázala správcovi jej majetku, aby zaplatil niekoľko potrebných opráv na tetinom dome v Londýne. Teraz už vlastne na jej dome, keďže teta jej zanechala aj ten. No keďže bola slobodná, nebolo by vhodné, keby tam žila sama. A, popravde, nechcela žiť sama ani s platenou spoločníčkou.

Vďakabohu za Violet a Adriana. Vďaka im za to, že ju tak veľkoryso pozvali do svojho domova. Predpokladala, že za daných okolností je jej povinnosťou minúť časť svojho dedičstva. Pozrela na Violet a pochopila, že priateľka má na srdci len jej najlepšie záujmy. A ako by mohla vzhľadom na priateľkinu láskavosť urobiť niečo iné ako ustúpiť?

„Nový šatník by sa mi veru zišiel,“ prisvedčila.

„Dobre.“ Kit prikývol a rýchlo sa usmial. Potom vytiahol z vrecka na veste zlaté hodinky, otvoril ich a pozrel na ne. „Čo keby sme sa o všetkom ostatnom pohovárali až zajtra? Dnes večer mám isté plány a ak sa nezačnem chystať, prídem neskoro.“

Vstal.

„Pravdaže, len choď.“ Violet sa k nemu načiahla a na rozlúčku mu priateľsky zovrela ruky. „Neoľutuješ, že si súhlasil, že nám pomôžeš.“

„Uhm. Čas ukáže,“ zamrmal. „Dovidenia zajtra, slečna Hammondová.“

Eliza mu kývla na pozdrav. „Pane.“

Počkala, kým vyšiel z miestnosti. Až potom si uvedomila, ako tuho stíska prsty v lone. Uvoľnila ich. Do rúk jej vystrelila bolesť a krv sa jej znova rozprúdila. Zahanbene si vzdychla.

Božemôj, čo som to urobila?

2

„Nespúšťajte ľavú ruku, pane. Presne tak. Výborne.“

Náraz boxerských rukavíc do protivníkovej širokej svalnatej hrude rozochvel Kitovi obe ruky, akoby udel do skaly. Raz, dva, tri, a vzdialiť sa. Obrátil sa, rýchlo sa prikrčil a len tesne unikol prudkému úderu do hlavy. Pot sa mu perlil na holej hrudi, zmáčal mu čelo a tiekol cícerkom po sluchách.

Druhý muž ho obchádzal a tmavými očami hľadal príležitosť. Kit robil to isté: skúmal situáciu s vedomím, že ak chce zvíťaziť, musí zareagovať rýchlo ako blesk, takmer inštinktívne. V ten deň bol jeho sparingpartnerom chlap ako hora: obrovský, mocný a poriadne silný.

Naozaj to nemal ľahké.

No pán Jackson ho nikdy nepostavil do súboja s niektorým zo slabších boxerov, ktorí zápasili v jeho ringu. Vedel, že Kit má rád výzvy a nebude sa sťažovať, ak odíde s niekoľkými modrinami.

Chlap sa zrazu pohol – prikrčil sa, aby mladík naletel na jeho fintu, a spustil ruky. Kit však presne vedel, o čo mu ide, a zostal vystretý, nevšímajúc si bolesť v boku, kam ho protivník zasiahol.

Skôr ako sa druhý muž stihol spamätať a zdvihnúť ruky, Kit zaútočil a zasiahol ho rovno do brady. Nasledovali ďalšie dva rýchle údery do rebier. Chlap sa zatackal a o niekoľko krokov ustúpil. Kit sa k nemu priblížil a zasypal ho ďalšou sprškou silných čistých úderov.

Obor sa zapotácal a spadol na zem. Drevená dlážka sa zachvela Kitovi pod nohami. O niekoľko sekúnd k nim pribehol tréner, ktorý pomohol mužovi posadiť sa. Očividne dezorientovaný boxer krútil hlavou.

Kita po víťazstve zaplavilo nadšenie. Zohol sa v páse, lapajúc po dychu, rukami v rukaviciach sa oprel o stehná a spamätával sa z námahy.

Ozval sa potlesk. Niekoľkí džentlmeni, ktorí zápas sledovali, vyjadrili svoje uznanie.

„Dobrá práca, pane,“ vyhlásil pán Jackson a pristúpil k nemu. „Len málokto si dokáže poradiť s Finkem, ktorý raz na začiatku svojej kariéry porazil aj slávneho Toma Cribba. Keby ste neboli šľachtic, pane, postavil by som vás do súboja za peniaze a stavil by som na vás. Obávam sa však, že vášmu ctenému bratovi vojvodovi by sa to nepáčilo.“

Veru nie, pomyslel si Kit a prijal pomoc od mladého sluhu, ktorý mu prišiel rozviazať rukavice. Adrianovi by sa veru nepáčilo, keby sa pobil na verejnosti a zašpinil si ruky od krvi v jednom z boxerských zápasov bez rukavíc, ktoré boli v poslednom čase také obľúbené. Džentlmen mohol boxovať pre

zábavu alebo v súboji o svoju česť namiesto duelu s mečom alebo pištoľou, ale istotne nie pre peniaze alebo slávu, najmä nie pred zrakmi obyčajných ľudí.

Kit si stiahol rukavice a sluha mu podal uterák, ktorým si utrel mokrú tvár a pot z hrude. „Ďakujem za prejav dôvery, John. Od vás to znamená veľa. Dnes to bol dobrý zápas. Až som vyhladol.“

Jackson sa zasmial. Kit bol preslávený veľkou chuťou do jedla. „To som rád, pane. Uvidíme vás aj budúci týždeň vo zvyčajnom čase?“

Otvoril ústa a chcel prisvedčiť, no vtom sa zarazil. Dočerta, uvažoval. Čo ja viem? Budúci týždeň o tomto čase bude možno vyučovať slečnu Hammondovú. „Ešte neviem, čo budem robiť,“ povedal staršiemu mužovi. „Dám vám vedieť.“

„Isteže, pane. Ste tu vítaný, kedykoľvek vám to bude vyhovovať.“

Jackson odkráčal k ďalším trénujúcim boxerom. Kit sa obrátil a podišiel k svojmu sparingpartnerovi, ktorý sa už spamätal natoľko, že znova stál na nohách. Mladík podal obrovi ruku, poďakoval mu za zápas, a potom sa odvrátil a vyšiel z ringu.

Keď už hovoríme o hádzaní o zem, uvažoval v duchu, ako som sa, dopekla, mohol dať nahovoriť, aby som robil dohadzovača Elize Hammondovej? Bez ohľadu na to, ako to nazvala Violet, presne s tým v skutočnosti súhlasil. Iste, nebude Elize vyberať vhodných mužov, ale má ich preverovať a takpovediac vytriediť zrnó od pliev.

Ešte horšie bolo, že jej slúbil pomoc s premenou z nevýraznej starej dievky na očarujúcu krásku, a táto premena si bude vyžadovať prinajmenšom zázrak.

Preboha, na čo som sa to dal?

V jednej chvíli sa už chystal zdvorilo odmietnuť Violetinu neslýchanú žiadosť a rozbehnúť sa k najbližším dverám.